

Chesterfield als statement

Eelco Franz (28) handelt in tweedehands banken die hij op Marktplaats vindt. Met zijn witte bestelbus rijdt hij door Nederland om ze op te halen en af te leveren. ‘Heeft hier soms een poes geplast?’ tekst VALESKA HOVENER foto RINK HOF

“Ik voel me geen interieurhandelaar, maar meer een troubadour die verhalen rondbrengt,” zegt Eelco Franz. Sinds drie jaar is hij eigenaar van Koutsj, een bedrijf dat hij ooit uit geldnood heeft opgericht. Op Marktplaats speurt hij naar opvallende tweedehandsbanken: van retromodellen tot kersenrode en goudbruine chesterfields. Hij verkoopt ze op dezelfde website weer door, voor prijzen tussen de tweehonderd en duizend euro.

Tot nu toe is het maar één keer voorgekomen dat Franz door een miskoop een bank met verlies van de hand moest doen. In een jaar verhandelt hij ongeveer tweehonderd meubels. Aan restaureren doet hij niet. Zijn werk bestaat uit kopen en verkopen, én uit luisteren.

Achter elke bank schuilt namelijk een verhaal. Sommige meubelstukken die Franz ophaalt, zijn al meer dan dertig jaar oud. Zo kocht hij een keer een slaapbank van een oudere vrouw in het Gooi, die zich in eerste instantie heel zakelijk gedroeg. “Het was een prachtige designbank die uit losse onderdelen bestond, bijna een speleiland voor kinderen, zo groot. Toen ik de boel aan het inladen was, brak de vrouw. Huilend vertelde ze hoe ze haar kinderen en kleinkinderen groot had zien worden op de bank. De lege plek was ineens heel confronterend.”

Vanuit Oost draait Franz met zijn witte bestelbus de snelweg op. Hij heeft een flinke bos krullen, praat makkelijk en draagt een loszittende jeans met een wit T-shirt. Vandaag gaat hij naar Franeker om wat turntoestellen bij een optiekbedrijf af te leveren. “Soms koop ik maffe meubelstukken op, zoals dit turnpaard, gewoon omdat ik ze gaaf vind. Voor zoiets is altijd wel een klant te vinden.”

Chaise longue met koeienhuid

Als jongen van zeventien belandde Franz op de kunstacademie in Den Haag, maar daar kwam niets van terecht. “Ik kwam uit Bergen aan Zee en mijn wereld bestond alleen maar uit surfen.” Vervolgens probeerde hij de fotoacademie, maar ook die maakte hij niet af. Het leverde hem wel een baan op als persoonlijk assistent van kunstenaar Rob Scholte. Die zag wel wat in hem, nadat hij een portretserie van hem had geschoten. “Rob was te gek. Van hem heb ik nog meer geleerd om out of the box te denken. Dat is cruciaal in mijn beroep als kunstzinnig ondernemer.”

Zijn busje rijdt ondertussen Franeker binnen en stopt voor een oude leerlooierij die van binnen volledig is verbouwd. Daar wordt het paard behendig naar boven getild en in een moderne vergaderruimte geplaatst. De nieuwe eigenaar klimt op het toestel. “Ik ga mijn personeel voortaan vanaf hier toespreken,” zegt hij grappend.

Hij staat erop dat Franz naar zijn klassieke oorfauteuil kijkt. De armstoel is bekleed met een donkergroene stof met een paisleymotief. De bedoeling is de stoel te vervangen door een exemplaar dat beter bij hem

past. “Ik zie jou wel in een chaise longue met koeienhuid,” zegt Franz. Zijn klant knikt instemmend.

Franz koopt en verkoopt meubelen en krijgt soms een specifieke zoekopdracht. Voor restaurant Rose’s Cantina in de Reguliersdwarsstraat vond hij een chesterfieldset. En bed & breakfast Lieve Nachten op IJburg plaatste een bestelling voor een partij seventiesmeubilair.

Ondernemingen als reclamebureaus willen vaak met een chesterfield een statement maken. “Dat komt doordat chesterfields een toffe uitstraling hebben, ze komen in verschillende kleuren, hebben gekke knopen en passen in verschillende interieurs. Daar speel ik als ondernemer weer op in.”

Kussentje op de leuning

De bestelbus zet inmiddels koers richting Drachten. Franz heeft op Marktplaats een jeansblauwe chesterfield gespot. Van de eigenaresse heeft hij telefonisch te horen gekregen dat ze geen huisdieren hebben en de tweedehandsbank in perfecte staat verkeert. “Maar van tevoren weet je nooit wat je tegenkomt of bij wie je naar binnen stapt,” zegt Franz nog.

Aangekomen in Drachten zwaait de voordeur open. In de voortuin staan fietsen, omgevallen plantenbakken en andere voorwerpen kriskras door elkaar heen. In de gang hangt een sterke kattenpislucht. Een grote stapel rommel is op één hoop in een hoek geveegd. In de woonkamer staan twee tienermeiden en een gesluisde vrouw tussen twee enorme aquaria met vissen en schildpadden in. “Dat zijn mijn zusjes en dat is onze buurvrouw uit Iran,” zegt een vriendelijke jongen. Hij voert het woord voor zijn moeder, die er even niet is.

Er is nauwelijks ruimte om te lopen. Overal staan volle asbakken en de erker is overwoekerd door planten. Franz vertrekt geen spier. Hij gaat op de bank gaat zitten en onderzoekt deze vluchtig op doorzitplekken, barstjes en andere oneffenheden. Aan zijn gezicht is niets af te lezen.

Franz: “Heeft hier soms een poes geplast?” Jongen: “Ja, maar dat hebben we direct schoongemaakt.” Franz: “Er zit een scheur in het leer.” Jongen: “Ja, maar dat kun je maken, toch?”

Franz besluit van de koop af te zien. Binnen een paar minuten staat hij weer buiten. Hij baalt ervan dat ze niet eerlijk zijn geweest over de staat van de blauwe driezitsbank. “Ach, het zou toch een moeilijk model zijn geweest om te verkopen,” zegt hij relativerend.

Dat hij helemaal voor niets naar Drachten is gereden, komt niet vaak voor. Normaliter kan Franz al aan de foto op Marktplaats zien met welke situatie hij te maken heeft. “Als er een kussentje op de armleuning ligt, weet ik dat er huisdieren zijn. Wanneer wordt geadverteerd met meerdere meubels, betreft het vaak een overlijden. En heeft een klant haast bij de verkoop, dan kan er sprake zijn van een scheiding.”

Op Marktplaats is echter niet altijd te zien of een verkoper

betrouwbaar is. “Ik heb een keer meegemaakt dat ik bij een hondenfokker in Zuid-Holland een chesterfield kwam bekijken. De tweezitter stond buiten in de regen, dus zag ik af van de koop. De eigenaar zei niets, liep rustig naar een hondenkennel en gooide de kooi open. Vijf grote sharpeis kwamen op mij af gerend. Ik zette het op een lopen en kon nog net op tijd over het hek springen.”

De bestelbus stopt in Zuidoost, bij de loods die Franz antikraak huurt. Hij kiest ervoor geen grote voorraden aan te leggen. “Het kan gebeuren dat ik binnen een maand weer moet verhuizen. Tegelijkertijd is dat ook mijn vrijheid.” Iets waar hij grote waarde aan hecht. Koutsj is als het ware om het leven heen gebouwd dat hij graag wil leiden. “Ik zou morgen de boel kunnen opdoeken als ik dat wil. Dat vind ik een geruststellende gedachte.”

www.koutsj.nl

‘Soms koop ik maffe dingen, zoals een turnpaard, gewoon omdat ik ze gaaf vind’

